

 HARLEQUIN

HJALOOLINE ROMAAN

*Hertsogi
abvatemine*

Madeline Martin

Originaali tiitel:
Madeline Martin
How to Tempt A Duke
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Madeline Martin
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06383220
ISBN 978-9949-82-595-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Autori märkus

Tänan teid väga, et loete romaani „Hertsogi ahvatlemine“.
Tahtsin korraks mõtiskleda Gretna Greenis kirjeldatud veidra
abielutseremoonia üle. Olen alati uskunud, et tõde on kum-
malisem kui väljamõeldised – see on üks neid juhtumeid.
Kui uurisin, kes 1814. aastal, kui toimub selle raamatu
tegevus, Gretna Greenis abielusid registreeris, selgus, et see
oli Joseph Paisley. Ta suri 1814. aastal ja väidetavalt korral-
das ta tseremooniaid ise tugevasti purjus olles ning oma
elu lõpu poole olevat ta neid isegi voodis lamades teinud.
Pidin selle oma romaani sisse kirjutama. Loodetavasti meel-
dib see kummaline ajalooline fakt teile sama palju kui mulle.

Tracyle – aitäh sulle abi,
julgestuse ja sõpruse eest – sa aitasid mul selle uskumatu
unistuse ellu viia.

Proloog

*K*uulujutud, nagu neid lehes Lady Observer 5. aprilli 1814 õhtu kohta kirjutatakse, millele järgneb väga üksikasjalik kirjeldus krabikookide, jahutatud austrite ja imemaitsva sidrunijoogi kohta.

Mis on luksuslik afäär ilma väikese skandaalita?

Kõik sai alguse sellest, kui üks hooaja kaunitare tantsis ühe meile kõigile tuntud siniste silmadega krahviga mitte ainult kaks, vaid kolm tantsu. Nagu sellest oleks ahnete peokülalistele vähe, võttis krahv daami näo käte vahele ja suudles teda.

Taeva halasta!

Sellele liiderlikule õrnuseavaldusele järgnes nende ametlik kihlumisteade, mis tekitas kõigis peokülalistes kergendustunde ja küllap mõnes ka pettumust, kuna alati on neid, kellele meeldib skandaale üles puhuda.

Ütleme nüi, et kõik see oli haarav, võiks koguni öelda, et romantiline.

Ja see Lady Observer usub, et selles loos on veel üks tegelane, kes väärrib tähelepanu. Enne seda, kui kõnealune

hooaja kaunitar märtsi keskel välja ilmus ja oma kadestamisväärse suwise õie ilu seltskonda tõi, oli keegi teine krahvi siniste silmade pilku köitnud.

Tookord kihlust ei mainitud, ent kõik uskusid, et see ei jää tulemata. Daam ise ka kahtlemata.

Ehkki keegi ei saa hooaja kaunitari selles süüdistada, sest tema neist suhetest teadlik ei olnud, ei ole võimalik süüdistada ka armastust, mis tabab kiiresti ja ilma ette hoiatamata.

Olenemata sellest, kes on süüdi, ei lõppenud see lugu daami jaoks hästi, kes küll varjab oma pettumust sedavõrd edukalt, et on saanud külge õnnetu hüüdnime Lume-kuninganna.

Ta jälgis südantlõhestavat stseeni kuivade silmade ja jääse olekuga, nagu oleks tal igav. Ehkki see ainult kinnistab kuulujutte tema külma olemuse kohta, võib tema oskuse üle viimaste aastate läbielamiste valguses säärast meelerahu hoida ainult imestada.

Kui tema süda on tõesti jääst, nagu arvatakse, on loogiline uskuda, et see ka puruneb kergemini...

Peale kõige selle oli leedi Norricki kleit tähelepannuväärne. Seda kaunistasid nii paljud pärlid, et ta pidi selle raskuse tõttu suure osa ajast istuma...

Artikkel jätkus, teavitades neid, kes polnud peol osalenud, leedi Norricki kleidi detailidest...

Esimene peatükk

Aprill, 1814

See oli – krabikookide ja leedi Norricki ballikleidi põhjaliku kirjelduse vahel oli ära toodud kogu leedi Eleanor Murray elu kõige piinlikuma hetke lugu.

Ja pidev meeldetuletus sellest neetud hüüdnimest.

Või Lumekuninganna.

Sisimas oli ta kõike muud kui külm, kus vallapäsenud emotsioonid sähvisid ja väänlesid, kuni kurku kerkis pakitsev klomp.

Aga daamid ei tohtinud tundeid välja näidata ja tema oli ju siiski Murray. Murrayd olid tugevad. Nad ei näidanud hirmu välja ja kindlasti ei andnud nad valule alla, ehkki see piinas hinge.

Ta vaatas käes olevat kortsus lehte. Lehe nurgad võbelesid ja juhtisid tähelepanu sellele, kuidas ta väriseb.

Ta tahtis seda lugu uuesti lugeda ja soovis tavapärast – õhtusöögi üksikasjalikku kirjeldust –, mis oli alati põhjalik, Lady Observeri silmade läbi ja tühiseid kuulujutte, mis ei puuduta teda. Lihtsaid, mõttetuid lugusid, nagu näiteks see, et keegi jõi kaks, mitte ühe pokaali šampanjat, või kelle ridikül

jäi pärast külaliste lahkumist maha, millele järgneb spekulatsioon selle üle, miks see maha jäeti.

Aga loo sõnad polnud muutunud. Leedi Alice oli astunud seltskonda hooaja keskel, särav, ilus ja vaba meeleheitest, mis näris Eleanori. Kõik mehed olid temast võlutud – ka Hugh.

Eleanori südant pitsitas inetult.

Mitte Hugh. Lord Ledsey. Tal polnud enam õigust meest nii mitteametlikult kutsuda või temast isegi nii mõelda. See õigus kuulus nüüd leedi Alice'ile. Olukorra tegi hullemaks see, et leedi Alice oli nii lahke hing ja nii kena inimene, et teda oli võimatu vihata. Kui ärritav.

Elu, mida Eleanor oli koos Hugh'ga ette kujutanud – suved Ledsey maamõisas, hooaeg Ledsey Place'is, vabanemine sobiva abikaasa kardetud otsingutest – see kõik kuulus nüüd Alice'ile.

Eleanori kõri pitsitas. Pagan võtaks, ta hakkab nutma.

Suletud uksele koputati kergelt.

Ta lükkas kähku lehe padja alla, pilgutas silmad selgeks ja võttis raamatu kätte. „Sisse.“

Tuppa astus Westixi krahvinna, tema järel suure karbiga teener. Eleanori ema viitas käega tualettlauale ja pöördus seejärel tütre poole. „Tahaksin sinuga rääkida.“

Teener pani paki kuulekalt istmele Eleanori tualettlaua ette ja lahkus, sulgedes enda järel ukse.

Eleanor piidles uudishimulikult pakki ja siis oma ema. Krahvinnal oli seljas helelilla õhtukleit, mille mustal pitsil sädelesid pärlid. Ta oli ilus, ehkki heledates juustes oli halli. Soeng oli tavapäraselt täiuslik. Tema siledal näol polnud ühtegi mure- ega vihakortsu, aga Eleanori sisemuses keeras ikkagi tuttavalt nagu iga kord, kui ema tema tuppa tuli.

Teda ootas moraaliloeng.

Aga mis pakk see on?

Emma vaatas raamatut, mis Eleanoril käes oli. „Mida sa loed?“

„Püha Jago festival“, vastas Eleanor venitades.

Emma ei tulnud ju ometi tema kirjanduslikest eelistustest vestlema?

Krahvinna kallutas pea dramaatiliselt küljele. „Tagurpidi?“

Eleanor vaatas esimest korda raamatut. See oli tõesti tagurpidi.

Kuramus.

„Ehk lugesid sa midagi muud?“

Westixi krahvinna kergitas kulmu nagu alati siis, kui oli selge, et ta tabas kellegi valetamast. See pilk oli painanud Eleanoril kogu tema väga range lapsepõlve või vähemalt pärast seda, kui Evander vahejuhtumi järel isaga kooli saadeti, ning seitsaadi oli elu võimatult karmiks muutunud.

Eleanor pani raamatu mõõdetud liigutusega käest. Lady Observer krabises süüdistavalt padja all.

Krahvinna istus tütre kõrvale voodiservale. „Ma lugesin seda ka ja ma olen kuulnud kuulujutte, mida sinu kohta räägitakse.“

Eleanor surus küüne põidla pehmesse osasse, kuni see tegi rohkem haiget kui alandus. Ta oli seda võtet lapsena kasutanud, kui emotsioonid ähvardasid võimust võtta, nagu saaks ta terava valuga endast tunded välja näpistada.

Ta ei tahtnud seda kohutavat jutuajamist oma emaga, seda hirmsat hetke ikka ja jälle uuesti läbi elada. Kas see iseenesest polnud piisav piin?

„Olen su üle uhke, tütar. Sa säilitasid enesevalitsuse.“

Krahvinna pani käe Eleanori käsivarrele. Puudutus oli kohmetu ja võõras. Ema võttis kohe oma külmad kuivad sõrmed ära ja põimis käe enda ümber.

„Minul on häbi.“

Nende sõnade šokk võttis Eleanori sõnatuks. Ema oli kombekuse võrdkuju.

„Mul ei olnud sinu isaga hea abielu, rahu tema põrmule.“ Krahvinna vaatas Eleanori rahulikult. „Ta oli pärit tugevast klannist ja siis sai tema suguvõsa Inglise aadlitiitli. Ta uskus, et emotsioonid tähendavad nõrkust, madalat päritolu ja tema suguvõsa oli liiga palju vaeva näinud, et nii kõrgele jõuda ja nüüd järsku lihtlabane näida. Murrayd on tugevad. Nad ei näita hirmu välja.“

Eleanor sundis kibestunud muige maha. Ta teadis neid sõnu hästi ja oli neid terve elu kuulama pidanud. Ta teadis ka seda lugu hästi. Isa ei olnud lubanud kõrgseltskonnal nende peale ülevalt alla vaadata, kuna nad olid šotlased, et nad ei olnud aegade algusest saadik aadlikud olnud.

„Ma andsin sinu isaga abielludes osakese endast ära,“ jätkas ema. „Ma ei saanud aru...“ Tema silmad hakkasid läikima, ta ajas huuled torusse ja pilgutas aeglaselt silmi, jätkates siis: „Ma ei saanud aru, et sunnin ka oma lapsi osakest endast ära andma.“

Selline tunnete jagamine tekitas Eleanoris tahtmise voo- dis piinlikkusest väänelda. Sellele tundele järgnes kohe süü- tunne. Ema kergitas ju vabatahtlikult katteloori, et ta saaks selle alla kiigata, aga Eleanor ei suutnud mõelda muule kui enda ebakindlusele, oskamatusesele seda võõrast ja ohtlikku hetke käsitleda.

Ema tõusis järsku ja kohmetu pinge taandus. „Ma aitasin sul oma tundeid maha suruda, kuni sa olid emotsioonitu ...

külm. Ma ei saanud selle vahejuhtumini sellest aru.“ Ta ohkas ja tema jäigid olid vajusid veidi kõssi. „Anna andeks, tütar, ja ma heastan selle halva täna õhtul.“ Ta läks karbi juurde ja võttis kaane pealt.

Eleanor libistas end voodilt maha ja vaatas avatud karp. Selles oli kokkupandud must siidikuhi.

„Need on keep ja mask.“ Krahvinna võttis graatsiliselt karbist musta siidmaski. „Parukas on ka, et su isikut varjata.“

Juused kinni katta. Mõistagi. Kõik, kes tema räigelt punast pahmakat näevad, saavad kohe aru, kes ta on. See värv oli isalt päritud ja see polnud Eleanorile midagi head toonud. Vastupidiselt ema rohelistele silmadele, mille pärimise eest Eleanor tänulik oli.

Ta vaatas musta siidikuhiat ja süda jättis löögi vahele. „Kuhu ma lähen, et end maskeerima pean?“

„Maksin kurtisaanile, et ta õpetaks sulle seda, mida mina ei oska.“

Eleanor vaatas oma ema täieliku õudusega.

„Oh, ta pole alati kurtisaan olnud,“ jätkas krahvinna. „Ta oli kunagi armas vaimuliku tütar ja sedakaudu mina teda tunngi. Rasketel aegadel ei ole tema olukorras naistel valikut.“ Ta surus huuled aupaklikult kokku. „Ta on diskreetne ja ta õpetab sind olema siiram, avatum. Vähem minu moodi. Ma ei taha, et sul oleks külm abielu või range elu, milles kõik pisi- asjad on pidevalt ette määratud.“ Mask värises ema käes. „Ma pole ammu endal lubanud leebe olla, nii et kardan, et mina oleksin halb õpetaja.“

Ta pistis maski Eleanorile pihku.

Eleanor pigistas seda millelegi mõtlemata. „Kurtisaan?“ ahmis ta õhku. „Mu maine saab hävitatud. Sinu maine saab hävitatud.“